

Nagytemplomi gyülekezeti élet

DEBRECEN-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2012. új folyam I. (XXII.)

1. szám

Nagytemplomi gyülekezeti élet

2012. új folyam I. (XXII.)
1. szám

Feltámadás a hétköznapokban	1
Szolgálatra indultunk	2
Presbiteri csendes hétvége Berekfürdőn	3
Háromoldalú testvérgyülekezeti kapcsolat	5
Ifis farsang	8
Hitünk felfedező útja – a konfirmáció	9
Felnőttként konfirmációra készülünk	10
Kokadon jártunk	11
Egy tányér meleg étel	12
Keresztelések, esküvők, temetések	

Kiadja:

a Debrecen–Nagytemplomi
Református Egyházközség

Felelős kiadó: Vad Zsigmond
esperes-lelkipásztor

Grafikai terv: Mikáczó Kamilla

Nyomda: Litográfia Kft.

Megjelenik évente 5 alkalommal.

Készült 1000 példányban.

Debrecen–Nagytemplomi

Református Egyházközség

4026 Debrecen, Piac u. 4–6.

Telefon: +36 (52) 412-694

E-mail: ntemplom@yahoo.com

www.nagytemplom.hu

Állandó alkalmaink:

- Hétfő**
- du. 3 óra (májustól 4 óra)
bibliaóra a gyülekezeti teremben
 - du. ½ 5 óra imaóra
a Hajléktalan Melegedőben
(Péterfia u. 40.)
- Szerda**
- de. 10 óra idősek bibliaórája
a Nyitott Ajtó Otthonban
(Múzeum u. 2. sz.)
 - de. 10 órától Édesanya-Gyermek
Klub (gyesen lévő édesanyák
és kicsinyeik részére)
a Leány u. 2. sz. alatti
Ifjúsági Központban
 - este 9 órakor ifjúsági imaóra
a Leány utcán
- Csütörtök**
- de. 10 óra bibliaiskola
a Nyitott Ajtó Otthonban
(Múzeum u. 2.)
 - este 7 órakor KŐSZIKLA ifi
és HiReSZ ifi bibliaköre
a Leány utcán
- Péntek**
- este ½ 6 órakor BÁRKA ifi,
Szivárvány ifi és DJ-ifi
bibliköre a Leány utcán
 - este ½ 7 órakor Istent dicsőítő
zenei alkalom
 - este 7 órakor Bizalom Köre ifi,
KINCS ifi, HIFI-ifi és PUSH ifi
bibliköre a Leány utcán
- Szombat**
- este 7 órakor ÁMEN ifi
bibliköre a Leány utcán

Úrvacsoraoasztás a hónap első vasárnapján

de. 10 órakor és a hónap harmadik vasárnapján
reggel 8 órakor.

Feltámadás a hétköznapokban

Ma különösen sokan s az élet szinte minden területén várunk valamiféle „feltámadásra”, megújulásra, újjászületésre. A közelgő tavasz talán kimondatlanul, megfogalmazatlanul is sokunkban ott hordozza a reményt az újra, a várva várt megoldásra, egy új, járható útra, hogy az összekuszálódottságból végre a világosság ösvényére jussunk. Jó lenne, ha mi keresztyének, mint só és kovász, szavainkkal, viselkedésünkkel meg tudnánk mutatni, hitelesen tudnánk képviselni, hogy ez a várakozás *a Jézusra való várakozás*. Az út, a megoldás Ő. Nemrégem hallottam egy beszélgetést Szakcsi Lakatos Bélával. Nagyon tömören – talán túl egyszerűnek is tűnik –, de mély hittel és nagyon bölcsen azt mondta: egy kérdés van, Istennel vagy Isten nélkül akarja ez a mai társadalom, szerte a világon megoldani a gondjait. Van megoldás: Istennel kell továbbmenni. Nincs más út.

Minden új kezdet ereje, lendülete, reménye Krisztusban van. Ha nélküle indulunk, hamar elfogy a lelkesedés, az erő. Ha Vele, bármily nehéz is lesz az út, de célhoz érünk. És sosem megyünk egyedül. Legyen ez a cél egy megújult gyülekezeti lap indítása, egy új presbitérium munkába állása, pályaválasztás, vagy egyszerűen elhatározás egy jobb, tisztább, tartalmasabb életre.

Anselm Grün katolikus teológus írja: „Sokan élnek és mégis halottak. Nem igazán élnek. Csak a felszínen élnek. Aki azonban Jézusban hisz, aki megérti, hogy ki ez a Jézus valójában, az már most feltámad szorongásának és önsajnálatainak, bánaságának és gátlásosságának, sötétségének és gyöngeségének sírjából. A feltámadás a hétköznapokban történik meg számára. Itt támad fel a szűkössegből a tágasságra, a sötétségből a világosságra, a dermedtségből az elevenségre.”

Ezt az elevenséget, világosságot, tágasságot kívánom és kérem mindannyiunk számára ezen a húsvéton is attól az Atyától, aki végtelen türelemmel vár ránk minden napon, hogy Hozzá viszszatalálva válasszuk az életet, a kifogyhatatlan szeretetet és erőt, amivel meg akar ajándékozni bennünket. Áradjon ez a hívó szó és ez az erő ennek a lapnak az oldalairól, és a Nagytemplomi gyülekezet tagjain keresztül is, ebbe a tanács-talan és utat kereső világba, hogy minél többen rátalálhassanak a feltámadott és bennünket is újra és újra megelevenítő Krisztusra, aki az élet egyedül igaz forrása számunkra.

Dr. Bölcskei Gusztáv
püspök

SZOLGÁLATRA INDULTUNK

A Debrecen–Nagytemplomi Református Egyházközség negyven presbitere és tíz pópresbitere Isten kegyelméből, a gyülekezet választó közösségének bizalmából 2012. január 1-jétől megkezdte szolgálatát 6 éves időtartamra.

A sokrétű tevékenység alapjait kilenc bizottságban végezhetjük, amelynek eredménye lehet a Presbitérium irányító, döntéshozó munkájában való tevőleges részvétel, a szolgálat. Szolgálatunknak megújuló, sőt megújító, megelevenítő, felrázó, aktivizáló szolgálatnak kell lennie gyülekezeti életünkben és szeretetből vállalt intézményi munkánkban. A presbiteri tisztség az apostoli időkben keletkezett, nagy múltú, a gyülekezet életében jelentős szerepet betöltő megbízás, amely viselőjétől hűséges szolgálatot kíván.

Miképp tudjuk végezni ezt a szolgálatot? Miről vallanak cselekedeteink, vállalásaink, döntéseink? Mit tanultunk meg az igéből, annak naponkénti olvasásából? Mennyire vagyunk teherbírók a valóságban? Tudunk-e jó gyümölcsöt teremni? Felragyogott-e nekünk a Krisztus? Tanulnunk és vezetettünk kell magunkat Jézus által. Megvizsgálni mindazt, ami rajtunk mások előtt megjelenik, amivel szolgálhatunk, és amit másoknak átadhatunk. Életet hordozó ajándékok lehetnek ezek, Istenre mutató kis csodák, beszélő és megszólító hitvallások.

Jézus Krisztus a jó és átadható gyümölcsök termését várja tőlünk. Olyan hitet, szavakat, érzéseket, gondolatokat, cselekedeteket, életvitelt, bizalmat, segítőkészséget, amelynek elindítója Ő maga. Amivel Ő elé lehet járulni, ami Őhöz kapcsol, és amelyek alkalmasak dicséretére.

Ismerni a másik ember szükségét és abban őt kisériteni, ismerni felebarátom gyengéjét és nem ott megtámadni, felfedezni a másik hibáját és nem a védtelenségének örülni, hanem őt megsegíteni. S akkor valóban szolgálhatjuk az Isten teremtői-megváltói nagy rendjének, békességének a megvalósulását is közvetlen környezetünkben és minden szolgálatunkban.

Ha ezt meg tudjuk tenni, akkor megfogadtuk és teljesítettük Pál apostolnak a rómaiakhoz intézett intelmét: „Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják.” (Rm 14,19)

Kérjünk ehhez bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül megadja azt, ha hittel kérjük.

Dr. Virágh Pál
főgondnok

Presbiteri csendes hétvége Berekfürdön

Presbiteri gyűlés az amerikaiakkal

A tavaly novemberben megválasztott új presbitérium (amelyben azért harmadik ciklusukat kezdő presbiterek is vannak) március 24–25-ét Berekfürdön a Megbékélés Házában töltötte. Mint a presbitérium újonnan megválasztott tagja vettem részt ezen a rövid hétvégén harmincnyolcad magammal, a gyülekezet lelkészei: Vad Zsigmond esperes úr, Szász Barnabásné lelképásztor, Oláh István és Széles Csongor beosztott lelkészek, valamint dr. Virágh Pál főgondnok úr, dr. Csabina Sándor és dr. Debreczeni Lajos gondnok urak vezetésével.

Most március 25-e, délután 6 óra van. Itthon ülök a szobámban, és forgatom a fejemben az elmúlt órákban elhangzott gondolatokat és szívemben zajló érzelmeket. Mert gazdagodtunk tudásban és szeretetben is.

Tudásban: szombat este Szász Barnabásné Anna előadása révén. Olyan gazdagon tárta elénk az imádság és imádkozás témáját a Biblia ide vonatkozó helyeinek felidézésével, hogy meggyőzött mindnyájunkat a „szüntelen” imádkozás fontosságáról, egyéni és közösségi erejéről.

Vasárnap délelőtt pedig Széles Csongor tartott vetített képes előadást az imádkozó Jézusról, aki tanította és élénk élte az imádságos életet, amely állandó közösséget jelent mennyei „Édesapánkkal”. Mikor, hogyan és miért imádkozott Jézus, és hogyan tanította tanítványait (és minket) imádkozni.

Mindketten hangsúlyozták a hálaadó ima, az Isten, a szerető mennyei Atya (Apa) iránti alázat és a Benne, a mindenhatóságában való hit jelentőségét.

Előadás és beszélgetés
a csendes hétvégén

Szeretben is gazdagodtunk. Ugyanis az előadások előtt lezajlott vidám ismerkedési játékokban (Oláh István vezetésével) megismertük egymást. A beszélgetések során – az előadások után – gondolataink, ima- és Isten-élményeink hoztak közelebb egymáshoz és Istenhez, Jézushoz mindnyájunkat.

A „KérjeteK és adatik nektek, keresetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik nektek!” (Mt 7, 7) ige alapján Vad Zsigmond esperes úr hirdette Isten üzenetét a vasárnap délelőtti istentiszteletünkön, ahol úrvacsorai közösségben is volt részünk. Az úrvacsora kezdetén elhangzott egy-egy énekvers után néma csendben vettük magunkhoz a jegyeket. Ez a csend alkalmat adott az imára: a Jézussal és a mennyei Atyával és egymással való közösség megélésére. Úgy érzem, hogy ez volt a csúcspontja a két félnap eseményeinek.

Vasárnapi istentisztelet

A finom és bőséges ebéd után még énekelünk és beszélgettünk. Közös felolvasott egyéni imáinkban megköszöntük az elmúlt „csendes órák” lehetőségét és áldásait. Kértük mennyei „Édesapánkat”, hogy adjon erőt és áldást a nagytemplomi gyülekezetben való munkánkhoz. Igazi közösségként, szeretetben váltunk el egymástól azzal a reménnyel, hogy jól és eredményesen fogunk együtt dolgozni, szolgálni. Úgy legyen!

Gonda Lászlóné
presbíter

Háromoldalú testvérgyülekezeti kapcsolat

Egyházközségünk kiterjedt testvérgyülekezeti kapcsolatai közül Charlotte Myers Park-i gyülekezetével tizenkét éve, Kárpátalja Szürtei Református Egyházközségével nyolc éve ápolunk kétoldalú partneri viszonyt. Tavaly az együttműködés új területe nyílt meg, amikor is a Myers Park-iak pénzadománnyal, a nagytemplomiak kétkézi munkával segítettek abban, hogy kerítés épüljön a szürtei református cigány iskola és közösségi ház körül. Az így kialakult háromoldalú kapcsolat további ápolására február végén öt Charlotte-i testvérünk látogatott Debrecenbe és Szürtére. A missziói útról három beszámolót osztunk meg a *Nagytemplomi Gyülekezeti Élet* olvasóival:

Testvérgyülekezetünk küldöttsége

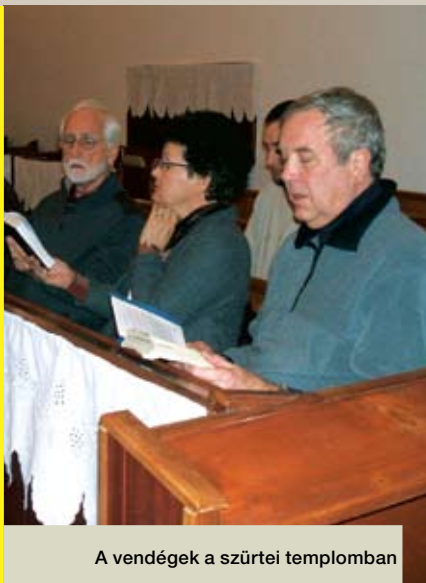
Hamvazószerda délelőttjén érkeztünk Szürtére, hogy megismerkedjünk az ottani magyar református gyülekezet és a cigány iskola életével. Izgatottan készültünk erre a találkozásra, hiszen mindannyiunknak ez volt az első látogatása Kárpátalján.

Előbb a cigány iskolába mentünk, ahol az óvodások népes csoportjával találkoztunk. Mindegyik gyerek meg tudta mondani a nevét angolul, ezt egy fiatal holland református házaspár: Ruth és Juergen tanította meg nekik. Ők együtt dolgoznak a helyi óvónókkal. Az idősebb gyerekek délelőtt állami iskolába járnak, de tanítás után ide jönnek, és foglalkozásokon vesznek részt. A gyerekek itt meleg ételt is kapnak. Ajándékot is hoztunk: minden iskolás kapott egy focit, mi pedig rövid imádságot mondtunk az iskola ablakainak épségéért. Mivel éppen befejeződtek az aznapi órák, beszélgethettünk felnőttekkel és gyerekekkel az iskolai tapasztalatokról.

Hamvazószerdán este a szürtei magyar református templomban Petró László nagytemplomi lelkész angolul prédikált, Kótyuk Zsolt szürtei lelkész fordította magyarra. A remek énekkar

a hagyományos magyar dicsérek mellett elénekelt magyarul a nekünk oly kedves „Amazing Grace” című dalt is.

A szállásunk Nagydobronyban volt az Irgalmas Szamaritánus Árvaházban, ahol a lányok énekkel és tánccal fogadtak bennünket, másnap pedig bejártuk az árvaházat és a hozzá tartozó mintagazdaságot.

A vendégek a szürtei templomban

Isten iránti hálával emlékezünk vissza február 22-ére, amikor is feledhetetlen napot tölthettünk együtt a Charlotte-i gyülekezet küldöttségével. Az izgalmat, amivel vártuk a Petró László és Csorba Áron által kísért kis csapatot, már az első pillanatban a testvéri találkozás mély öröme váltotta fel. Úgy éreztük, mintha mindig is ismertük volna egymást, pedig akkor talákoztunk először.

Mi, Myers Park-i presbiteriánusok nagyon hálásak vagyunk azért a látásért (múlt, jelen és jövő), ami lehetővé tette kapcsolatunkat. Jó dolog együtt dicsérni Istent a testvéreinkkel az otthonunktól sok-sok mérföldnyire, és mégis azt érezni, hogy otthon vagyunk – hogy „egy a hit, egy a keresztség” mindnyájunk számára.

Bob Breed lelkész, David Hare, Liz Wagner és Dick Spain nevében is Carol Hegedus Spain, Charlotte (fordította: Gaál Izabella)

E megtapasztalást még gazdagabbá tette az együtt töltött idő az iskolában, ahol nagy sikert aratott egy rögtönzött mese-előadás, valamint az átadott ajándékok. Az óvoda és iskola megtekintését gyülekezetünk néhány szolgálattevőjével folytatott sokrétű beszélgetés követte. Majd együttlétünknek különleges, meghitt része volt az a hamvazószerdai bűnbánati istentisztelet, amelyen Isten pazarló szeretetének üzenetét Petró László tolmácsolta.

Hálásak vagyunk testvéreink nyitottságáért, akiknek személyében mélyen hívő és szolgálatban elkötelezett embereket ismerhettünk meg.

Köszönjük a Debrecen–Nagytemplomi Református Egyházközségnek, hogy a megtapasztalt testvéri kapcsolatok áldásait e találkozás által is továbbították felénk! Isten országának építése ezúttal kontinenseket, határokat átívelve tett egygyé szíveket, gyülekezeteket!

Kótyuk Zsolt
lelkész, Szürte

Bob Breed lelkész
a Nagytemplom szószékén
Tolmács: Balog Margit lelkész

Egy jó testvérgyülekezeti kapcsolat jellemvonásai a gyakori találkozások, az egymásra való figyelés, egymás megértése és a közös cél meghatározása. A Charlotte-i testvérgyülekezetünkkel való szövetségünk egy igazán élő kapcsolat, melynek múltjáról a Nagytemplomban kiállított ajándékok tanúskodnak. A jelent közösen élhettük meg 2012. február 19–26. között, amikor vendégül láthattunk egy ötfős amerikai küldöttséget. Ennek az időszaknak egyik kérdése az volt, hogy egy jó kapcsolat jellemvonásai közül mi melyeket tudhatjuk magunkénak. A *gyakori találkozás* a körülményekhez mérten nagyon jól működik. Az *egymásra való figyelésnek* mi sem lehetett szebb példája, mint a könnyek, amelyek akkor szöktek szemünkre, amikor régi ismerősökkel,

barátokkal újra találkoztunk. *Egymás megértésére* való törekvésünk kifejeződött abban, ahogyan közösen vettünk részt a szolgálatokban, közösen kerestük fel azokat, akikhez hisszük, hogy a Mindenható Isten küldött. A *közös célok meghatározása* pedig minden alkalommal már a jövőt vetíti előre. Ezen a látogatáson a jövőt mindkét fél ugyanabban látta: a közös imádság megtartó erejében. Ahogyan Bob Breed február 26-i prédikációjából megtanulhattuk: lehetünk a vízen innen, vagy a vízen túl, de amíg az élet Fejedelméhez való közös imádság összeköt, addig közösen van teendők a víz mindkét oldalán.

Petró László
beosztott lelkész, Debrecen

Ifis farsang

2012. március 9-én este 6 óra körül gyülekezni kezdtek a fiatalok az Ifjúsági Központban, ahol a II. Ifis Farsang került megrendezésre. Egy óra múlva már különböző jelmezekbe bújva ültük körül Széles Csongort, aki a közös dicsőítés után tartotta meg rövid áhítatát. Az alapigét a Jelenések könyve 7. részéből választotta, amelyben a mennyei sokaság imádják az Urat: *„Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!”* (10. v.) S talán az egész este lényege is ez volt, amely felülemelkedett a mi örömünkön és vidám együttlétünkön: vajon majd a mennyben is együtt magasztalhatjuk Istent? Meggyőződés, hogy sokan igennel válaszolhattunk aznap este erre a kérdésre, és azért imádkoz(z)unk, hogy még többen igennel válaszolhassunk. Az áhítat és az imádság után a nagyközönségnek is bemutatott háromtagú zsűri az elkészült süteményeket rangsorolta, ezt követően pedig a jelmezesversenyre került

sor. A felhozatal rendkívül színes volt: a táncosoktól kezdve egy teljes fogsorig sok mindenki bemutatta rövid műsorát vagy jelmezt, és a szócikk kategóriában is voltak, akik képviseltették magukat. Miután az összes versenyzőt láthattuk, a zsűri kihirdette a Süti- és Jelmezesverseny győzteseit, megjutalmazva őket egy-egy kerámiabögrével. Ezt követően egy izgalmas kvízversenyre került sor, majd a finom sütemények mellett beszélgetve jókedvűen gondoltunk vissza az estére, s mindenki nyugtázta magában, hogy jövőre is érdemes lesz megrendezni az Ifis Farsangot.

Hadházi Dávid

ifis

Hitünk felfedező útja – a konfirmáció

Mi a konfirmáció? Felfedezőúthoz hasonlítottuk... Ez volt az első kérdés, amit a konfirmációs alkalmakra meg kellett tanulnunk. Az elmúlt lassan hat hónapban ezen az érdekes és csodálatos felfedezőúton vettünk részt. Alkalmról alkalomra ismertük meg egyházunkat, annak szokásait és Urát, a mi Istenünket. Az alkalmak nem szárazon, csupán tényeket közölve teltek, hiszen a kellemes hangulatot már megalapozta az is, hogy minden óra elején fülbemászó ifjúsági énekeket énekelünk. Miután elcsendesedve mondtunk egy imát, elkezdtük azt feldolgozni, vagy inkább beszélgetni az adott témáról. Közelebb kerültünk Jézushoz, megtudtuk mennyire szeret bennünket, mi mindent tett/tesz értünk. Megismertük azt a boldog érzést is, amikor tudjuk, Ő mindig velünk van, sosem hagy el bennünket.

Érdekes gondolatok fogalmazódtak meg bennünk, és gyakran olyan kérdéseket is feltettünk, amikre eddig mi még nem tudtuk a választ. Szerencsére Csongor bácsi állta a sarat, és minden kérdésünkre választ kaptunk, ez által is gazdagodva. Ezúton köszönjük neki, hogy bírta kérdéseink rohamát, és türelmesen válaszolt mindegyikre!

Voltak azonban rendhagyó alkalmak is, amikor más hívő emberekkel együtt beszélgethettünk és dicsőítettük a mi Urunkat. Ilyen volt például: a nagytemplomi gyülekezeti nap, vagy az ifjúsági nap Kokadon. De rendhagyó alkalomnak számított, amikor minden konfirmandus kapott egy patrónust (egyfajta őrangyalt és jó barátot), ezáltal is ismerkedve a gyülekezeti élettel.

Mindeközben persze nem volt szabad elfelejteni: a konfirmáció egy vizsga, melyben hitvallást teszünk Jézus Krisztusról. Így hát a beszélgetések mellett helyt kapott a kérdések-feleletek kikérdezése is, melyekből egyre több, és több lett...

Rengeteg új ismerettel és élménnyel gazdagodva közeledünk felfedezőútunk végéhez, melynek végállomása maga a konfirmációs vizsga. A vizsgától szerintem egy kicsit mindannyian félünk, hiszen mégiscsak százegy kérdésre kell tudni a választ... A konfirmáció, ünnepélyes keretek között, a Nagytemplomban lesz megtartva, de mégis ugyanabban a jól ismert, barátságos hangulatban.

Szerencsére a mi mennyei Atyánk is velünk lesz. (De ez nem azt jelenti, hogy nem kell tanulni.)

„Végzős” konfirmandusként csak annyit tudok tanácsolni azoknak a fiataloknak, akik gondolkoznak azon, hogy konfirmáljanak-e: ha belevágtok, a konfirmáció fiatalokotok egyik legcsodálatosabb és legérdekesebb élménye lehet.

Imre Boglárka
konfirmandus

„A rád bízott drága kincset
őrizd meg a bennünk lakozó
Szentlélek által.”

2Tim 1,14

Felnőttként konfirmációra készülünk

Gyermekként nem lettem megkeresztelve, csupán névadó ceremóniám volt. Ennek oka, hogy bár nagyszüleim meg voltak keresztelve, konfirmáltak és gyakorolták is a vallást, szüleim születésekor az állam már nem nézte jó szemmel az efféle közösségformáló és emberközeli tevékenységeket, mint amit az egyház képvisel. Így, mondhatni félelemből, édesanyámat már nem, édesapámat pedig titokban keresztelték meg. Ezekből következett, hogy a vallás a mi szűk családjunk életében nem volt jelen. Amikor megismerkedtem a mostani menaszszonyommal és családjával, ott másféle szokásokkal és gondolkodásmóddal találkoztam, melynek fontos része a református keresztyén hit. A családi ebédek az asztali áldással gazdagabbak lettek, az együtt töltött ünnepek pedig szeretetteljesebbé váltak. Ez a két családmodell különbségeiből adódott, bár értékrendszerük nem sokban különbözik. Amikor társammal a közös családalapítás mellett döntöttünk, egyértelmű volt számomra, hogy gazdagabb családi életet élhetünk, ha befogadom a vallást az életembe, gondolataimba és ezáltal cselekedeteimbe.

Ahogy észrevettem, főként olyan emberek járnak erre az oktatásra, akik házasodni készülnek, és szeretnének a Nagytemplomban is hűséget esküdni egymásnak. Ki a helyszín miatt, ki azért, mert fontos neki az egyház áldása, de van olyan is köztünk, akinek a párja református vallású, és a leendő család egységét szeretnék erősíteni a templomi esküvővel és a későbbiekben aktív gyülekezeti élettel. Mindenesetre az ezeken az oktatási alkalmakon való részvétel mindenképpen segít még jobban megismerni önmagunkat, párunkat, és mindemellett nagyon jó meghallgatni más emberek álláspontját bizonyos kérdésekben, mert minél több mindent ismer az ember, annál tisztább lesz a kép. Úgy látom, hogy a résztvevők nagy többsége most ismerkedik a református vallással, ami vagy megerősíti a már meglévő hitében, vagy új utakon indítja el, de az eredmény mindenképpen pozitívnak mondható, hiszen nem véletlenül visz oda az utunk, ahol épp vagyunk.

Makszin Noémi
felnőtt-konfirmandus

Juhász Zoltán József
felnőtt-konfirmandus

Kokadon jártunk

Egyházmegyei Ifjúsági Nap
a kokadi gyülekezetben

A nagytemplomi ifisek, konfirmandusok és gyülekezetünk fiatal zenészei március 3-án Kokadra látogattak, az ottani gyülekezet meghívására. Reggel nyolckor indultunk, az idő gyönyörű volt. Mire megérkeztünk, a művelődési házban már rengetegen voltak, az asztalon pedig pogácsa és tea várt bennünket. A regisztráció után éneklés és énektanulás következett, amelyet zenészeink vezettek. Nemcsak a vendéglátó fiatalok, hanem gyerekek és idősebbek is nagy számban jelentek meg. A közel egyórás éneklés után Vad Zsigmond esperes úr mondott köszöntőt, majd Mike Pál lelkipásztor vette át a szót. A tékozló fiú jól ismert történetét hallhattuk, melynek új szempontú megközelítése sokakat elgondolkoztatott. További énektanulás után kisebb csoportokra oszlottunk. Szétváltunk, némelyek a művelődési házban maradtak, mások pedig – köztük én is – a helyi általános iskolába sétáltak

át. Megosztottuk az előbb hallottakkal kapcsolatos gondolatainkat, és a csapatvezetők választ adtak kérdéseinkre is. A hangulat – csakúgy mint egész nap – itt is nagyon jó volt. Egy óraker visszavértünk elfogyasztani a finom ebédet, de sajnos, rövidesen már búcsúzkodni is kellett. A hangszerek, meg a nélkülözhetetlen technikai felszerelések visszakerültek a kisebbik buszba, mi pedig felszálltunk a nagyra. Az egyházmegyei ifis nap vidám hazautazással zárult.

Oszváth Eszter
ifis

EGY TÁNYÉR MELEG ÉTEL

A Nagyteplomi Egyházközség „Harmincasok Klubja”

– más bibliakörökhöz hasonlóan – idén is ételosztást szervezett március elején a hajléktalanok számára.

Egy tányér étellel nem oldódik meg számukra semmi! – utalt egyik ismerősöm a hajléktalanokra egy ételosztás után. – Akkor érne az valamit, ha mindennap kaphatnának egyet!

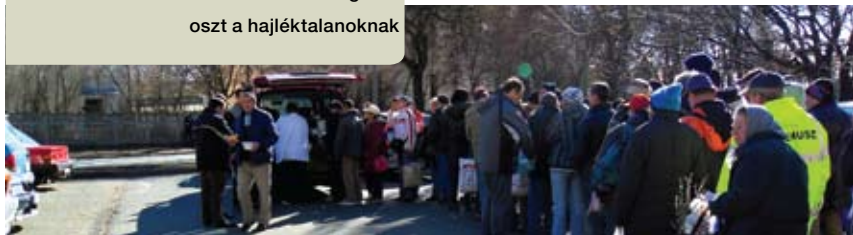
Nos, ezzel a mondattal nehéz lenne vitatkozni, az nyilván tényleg jobb lenne a hajléktalanoknak. Ez azonban további kérdéseket vet fel. Ha úgysem ér semmit, akkor talán ne tegyünk értük ennyit sem? S vajon ha azok az emberek is részt vennének egy-egy ilyen alkalom megszervezésében, nem lennének-e annyian, hogy tényleg minden napra jutna az otthontalanoknak egy-egy tányérral? Egyáltalán miért *kell* nekik osztani, amikor az autók között szalalozó kunyerálónak a legritkább esetben dobsz a *coca-colás* poharába; s bizony, a *Flaszternek* sem vagy „előfizetője”? Nem csak a saját lelkiismereted megnyugtató végett teszed – netán így akarod megvenni Istentől a *szelíd és jóságos ember* látszatát?

Ezek és hasonló gondolatok kavarnak az emberben, miközben lelkileg készülődik az „osztásra”. De amikor már ott van, ezek a gondolatok elcsendesednek. Halk szóval, egy idő után némi monotonióval fűszerezve adja át – jó étvágyat kívánva persze(!) – a kenyeret a sorban következőknek. És ezt a monotoniót éppen a sor okozza, pontosabban a döbbenet: „Megint többen vannak, mint tavaly. És megint több a fiatal közöttük. Az arcok 30%-a ismerős, a többiek most látjuk először. Emlékszel, a régebbiek közül nincs itt sem ő, sem pedig az a másik...”

Jó lenne azt hinni, hogy akik nem jöttek el, azért nincsenek itt, mert sikerült innen kitörniük! De ennyire azért egyikünk sem naiv. Aztán már nem is kérdés, hogy van-e értelme az osztásnak. Sokkal inkább az kezd foglalkoztatni: Te tudnál-e valamit tenni azért, hogy megakadályozd, hogy jövőre eggyel több új arcot láss a sorok között?!

Oláh Jenő és Medveczky Zsuzsa

A Harmincasok bibliaköre melegélt
oszt a hajléktalanoknak

Keresztelések, esküvők, temetések

KERESZTELÉSEK

2012. január 1. és március 31. között 30 gyermek részesült a keresztség sákramentumában.

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánná minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe...” (Mt 28,19)

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

2012 február havában házasságukra Isten áldását kérték Ficzere Róbert és Kiss Éva ifjú pár.

„Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” (1Móz 2,18)

TEMETÉSEK

2012 JANUÁR HAVÁBAN: Lelesz Jánosné (sz. Lisztes Katalin) 83 éves; Ary Attiláné (sz. Rác Izabella) 62 éves; dr. Kocsis Elemérné (sz. Huszti Lenke) 82 éves; Csatári Anna (sz. Kovács Anna) 95 éves; Nagy Lajosné (sz. Papp Vilma) 98 éves; Nagy Lajos 89 éves; Magyar Jánosné (sz. Szoboszlai Róza Anna) 59 éves; Kerekes Lajosné (sz. Veres Róza) 90 éves; özv. Szabó Lajosné (sz. Kovács Julianna) 88 éves; Bartha Edit Ilona 75 éves; Molnár Istvánné (sz. Zsigmond Ilona Piroska) 84 éves; Korbeák György 53 éves; Vékony László 63 éves; Magyar Lajos László 44 éves; dr. Tóth Lenke 73 éves; Fülöp István 69 éves; Mester József 71 éves testvéreinket temettük el.

2012. FEBRUÁR HAVÁBAN: Kovács Józsefné (sz. Papp Lenke) 82 éves; Nagy Józsefné (sz. Horváth Olga) 75 éves; Kun Sándorné (Csátré Emma) 81 éves; Szakács Erzsébet 86 éves; Kerekes Sándor 92 éves; Gyarmati Ferenc 79 éves; Ondi Györgyné (sz. Tóth Éva Mária) 51 éves; Madarász Gyula 77 éves; Dézsán Bálintné (sz. Szakál Margit) 78 éves; Győri Barnabás 71 éves; Botrágyi Attila 57 éves; Bűte Gyula 80 éves testvéreinket temettük el.

2012. MÁRCIUS HAVÁBAN: Kalló Marcella (sz. Balogh Marcella) 85 éves; Sütő Gyula Lajos 59 éves; Nagy Istvánné (sz. Paládi Irma) 95 éves; Erdei Ibolya (sz. Piros Ibolya) 72 éves; Gál László 56 éves; Újfaludi Sándor 65 éves; Csatáry Dezsőné (sz. Vigh Róza) 97 éves testvéreinket temettük el.

„Én élek, ti is élni fogtok” – mondja feltámadott Urunk.

HARMINCASOK BIBLIAÓRÁJA

május 12-én du. ½ 5 -kor a Leány utca 2. sz. alatt.

KÖZÉPKORÚAK BIBLIAÓRÁJA

április 14-én és május 12-én, szombat du. 5-kor a gyülekezeti teremben.

BIBLIAISKOLA

április 16-án, április 30-án, május 14-én, hétfőn du. ½ 6-kor a gyülekezeti teremben.

CSALÁDI DÉLUTÁN

április 22-én, vasárnap du. 4 órákor a Nagytemplom toronytermében.

PRESBITERI GYŰLÉS (egyházlátogatás alkalmával)

április 22-én, de. 9 órákor a Nagytemplom imatermében.

EGYHÁZLÁTOGATÁS ÉS FELNŐTTEK KONFIRMÁCIÓJA

április 22-én a 10 órás istentiszteleten.

GYERMEKEK KONFIRMÁCIÓS VIZSGÁJA

április 28-án, szombaton délután a Kálvin tér 17. szám alatti gyülekezeti teremben: 14.00 órákor Petró László bl. csoportjának; 16.30 órákor Bakó László sl. csoportjának; 19.00 órákor Széles Csongor bl. csoportjának.

GYERMEKEK KONFIRMÁCIÓJA ÉS ÚRVACSORA

április 29-én, vasárnap a 10 órás istentiszteleten.

IFJÚSÁGI ISTENTISZTELET

április 29-én, vasárnap este 6 órákor a Nagytemplom imatermében.

CSERI KÁLMÁN EVANGELIZÁLT A NAGYTEMPLOMBAN

Az evangelizációs héten Cseri Kálmán nyugdíjas pasaréti lelkész hirdette az igét.

Nevét már régóta ismertem, mert a szentföldi utazásom során az egyik zarándoktársam beszélt róla, aki a pasaréti gyülekezet tagja. Ha-zaérkezésem után rákerestem a pasaréti gyülekezet honlapjára és meghallgattam a nagytiszteletű úr igehirdetését. Megkapott, hogy milyen egyszerűen és tiszta gondolatokkal mutatja be Istent és a megélt hitét.

Nagy örömmel fogadtam a hírt, amikor meghallottam, hogy eljön hozzánk a Nagytemplomba is szolgálni. A nagytiszteletű úr arról beszélt, hogy milyen alapokra épül a hitünk, Isten országának a falain belül vagyunk-e és a ránk bízott feladatokat, küldetésünket felismertük-e és tesszük-e azt, amit Isten ránk bízott. Beszélt mindezekről élő, sugárzó hittel.

Az igehirdetéseket megelőző és követő közös éneklések szintén hozzájárultak ahhoz, hogy ezek az esték maradandó, szép emlékek maradjanak számunkra. Istennek legyen hála ezekért a lelki ajándékokért.

Szűcs Márta
presbiter

HOGY TUDJUNK KÖZÖS DOLGAINKRÓL

ANYÁK NAPI ISTENTISZTELET

május 6-án, vasárnap 10 órákor.

MENNYBEMENETEL ÜNNEPE

május 17-én, csütörtök 8, 10, 18 órákor istentisztelet a Nagytemplomban.

PÜNKÖSD ÜNNEPE

május 27-én, vasárnap 8 óra (úrvacsora), 10 óra (úrvacsora) 18 óra istentisztelet a Nagytemplomban.

PÜNKÖSD ÜNNEPE

május 28-án, hétfőn 8, 10 (Jubileumi konfirmáció), 18 óra istentisztelet a Nagytemplomban.